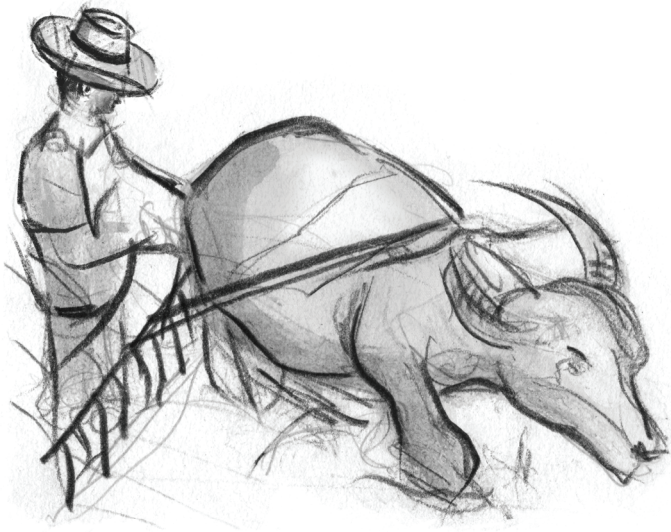
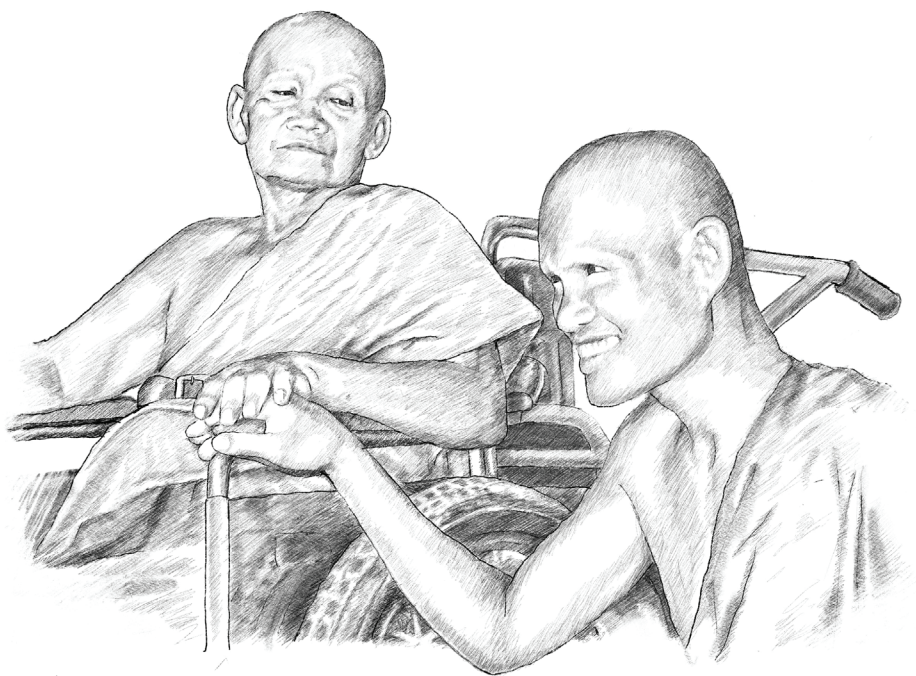

มอ๖๖๖๖๖

มี๖๖๖๖๖ ไมมี๖๖๖๖๖

เล็๖๖๖ จ๖๖๖๖๖๖๖

**ขออุทิศบุญกุศลนี้
ถวายแด่มารดาบิดา และครูบาอาจารย์**

มองแง่ดี

สงวนสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

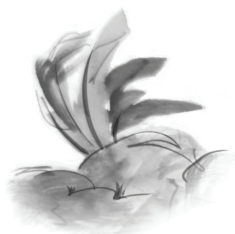
โปรดติดต่อ เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ

ต.บึงหวาย อ.วารินชำราบ

จ.อุบลราชธานี ๓๔๓๑๐

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

**มองแง่ดี
มีแต่ได้ ไม่มีเสีย**

**พระเทพวชิรญาณ
(เลี่ยม จิตธมฺโม)**

คำนำ

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ หลวงพ่อเลี่ยมได้รับนิมนต์ไปเยี่ยม วัดอภัยคีรีที่แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา การเยี่ยมครั้งนี้เป็นการเดินทางที่หลากหลายและพบปะกับผู้คนที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ก่อนกลับหลวงพ่อก็ได้มอบธรรมเทศนา เป็นของขวัญรำลึกลับที่ล้ำค่า ซึ่งท่านได้เขียนและอ่านให้คณะสงฆ์ วัดอภัยคีรีฟัง

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยต้นฉบับของของหลวงปู่ชั้นนั้น ฉบับภาษาไทยและฉบับแปลใหม่เป็นภาษาอังกฤษ

ถนนหลายสายนำไปสู่กรุงโรม (หากเราตัดแปลงสำนวนดั้งเดิม) เช่นเดียวกับที่ถนนหลายสายนำไปสู่ความรู้ที่สูงขึ้นและการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับสังฆธรรมสากล ซึ่งในทางพุทธศาสนา เราเรียกว่า ธรรมะ

ธรรมคำสอนที่หลวงพ่อก็ได้มอบให้ในเล่มนี้ เป็นถนนทางธรรมะที่มีคุณค่า มีความหมายสำคัญ และเป็นแรงบันดาลใจสำหรับยุคสมัยของเราในศตวรรษที่ ๒๑ ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่มีทั้งศักยภาพอันสดใส และอาจเป็นยุคที่อันตรายร้ายแรงด้วยเช่นกัน

หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสฉลองพระอุโบสถ
หลังใหม่ของวัดป่านานาชาติ ซึ่งดำริขึ้นโดยหลวงปู่ชา เพื่อเป็น
สถานที่ให้ผู้คนหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรมมารวมกัน
เพื่อเรียนรู้และปฏิบัติธรรมในทางที่แสดงถึงศักยภาพอันสดใส
ของยุคโลกาภิวัตน์

เราขอแสดงความขอบคุณต่อเพื่อนสหธรรมิกทั้งบรรพชิต
และคฤหัสถ์ที่มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ เรารู้สึกเป็นเกียรติที่
คุณแม่ทั้งสองของพระและเณร มีส่วนช่วยด้วยในงานนี้ทั้งด้าน
ภาษาและศิลปะ

เราขอรับความสามารถอันจำกัดของเราในการถ่ายทอด
งานเขียนที่สละสลวยของหลวงปู่ หากมีสิ่งบกพร่องหรือข้อผิดพลาด
ประการใด คณะผู้จัดทำขอรับผิดชอบไว้ ณ ที่นี้

ขอให้ธรรมะคำสอนในหนังสือเล่มนี้ช่วยให้เราปรับเปลี่ยน
วิธีมองและไตร่ตรองชีวิต เพื่อให้เป็นการปรับปรุงพัฒนาและ
สร้างสรรค์ยิ่งขึ้น

ด้วยวิธีนี้ การ “มองแง่ดี” จะทำให้ชีวิตของเรา “มีแต่ได้”
และ “ไม่มีเสีย”

คณะผู้จัดทำ
๑ ธันวาคม ๒๕๖๕

มองแง่ดี

โลกทั้งโลกจะต้องมีธรรมคุ้มครอง

โลกทั้งโลกคนทุกคนในโลกมีชีวิตอยู่ได้ และมีความสุขสบายอยู่ได้ เพราะอาศัยความรู้ สติปัญญาหรือความสามารถของผู้อื่น อันมีจำนวนมากจนนับไม่หมดไม่ไหว หากไร้ปัจจัยอันสำคัญนี้เสียแล้ว เขาจะต้องตายตั้งแต่ออกจากท้องแม่ใหม่ๆ เพราะไม่มีข้าวจะกิน ไม่มีผ้าจะห่ม ไม่มีบ้านจะอาศัย

เขาไม่รู้จักหน้าค่าตาของผู้ให้กำเนิด ไม่รู้จักการประกอบยา การทำเครื่องนุ่งห่ม การทำที่อยู่อาศัยและวิชาความรู้ต่าง ๆ แต่เขาก็เป็นหนี้บุญคุณของบุคคลเหล่านั้นมาเสียแล้ว ตั้งแต่อยู่ในท้องของมารดา

คนทุกคนมีความผูกพันในทางหนี้บุญคุณต่อกันและกันจนนับไม่ไหว โดยไม่ต้องกล่าวถึงบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ซึ่งเป็นหนี้บุญคุณอยู่เหนือศีรษะโดยตรงเลย แม้การที่คนในสังคมหนึ่งได้เป็นหนี้บุญคุณของคนในสังคมอื่นก็เป็นสิ่งที่จะพิจารณาเห็นได้ไม่ยากเลย

**ความรู้และความยอมรับรู้ในบุญคุณของผู้อื่นที่มีอยู่
เหนือตนนี้ เรียกว่า กตัญญูตา**

**การพยายามทำการตอบแทนบุญคุณนั้นๆ เรียกว่า
กตเวทิตา**

คนผู้รู้บุญคุณท่าน เรียกว่า คนกตัญญู

คนที่ทำการตอบแทน เรียกว่า คนกตเวทิตา

**กตัญญูกตเวทิตา หมายถึง ความรู้บุญคุณท่านแล้ว
ทำการตอบแทนให้ปรากฏนี้เป็นธรรมคุ้มครองโลกและประคอง
โลกให้เป็นอยู่ได้ และอยู่ด้วยความสุขสงบ**

คนในโลกแต่ละคน หากไม่รู้และไม่ยอมรับในความที่ตน
เป็นหนี้บุญคุณของกันและกัน ก็จะยิ่งทำให้โลกเต็มไปด้วย
การแข่งขัน การแย่งชิง ความโหดร้ายทารุณ และ เกิดการเมือง
อันทำให้โลกระส่ำระสายมากยิ่งขึ้น เพียงให้ความสนใจในธรรมมะ
คือ กตัญญูกตเวทิตาธรรม ก็นับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมากที่สุดทีเดียว

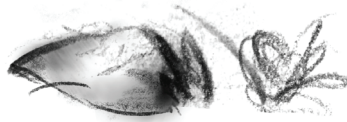
ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดั่งงามทั้งหลายของคนโบราณ ล้วนแต่มีความกตัญญูทุกตัวที่เป็นที่ตั่งสำคัญ และ ทั้งเป็นไปเพื่อรักษาและส่งเสริมคุณธรรมข้อนี้ให้คงมีอยู่ในโลกนี้อย่างแน่นแฟ้นพร้อมกันไปในตัว

ในทางกลับกัน ความกตัญญู คือการที่คนไม่ยอมรับว่าทุกคนในโลกเป็นหนี้บุญคุณต่อกันอย่างแน่นแฟ้น ส่วนคนที่มีความกตัญญูถึงที่สุด ก็คือคนที่ยอมรับว่า แม้แต่สัตว์โลกทั้งหลาย เช่น วัว ควาย ก็เป็นสิ่งที่มิบุญคุณ ไม่ต้องกล่าวถึง บิดามารดา และครูบาอาจารย์เลย

ถ้าใครยอมรับรู้ในบุญคุณของวัวควายเป็นต้นแล้ว สังคมบ้านเมืองจะเต็มไปด้วยความสุขสงบ เพราะมีแต่คนใจกว้างใจสูง รู้จักตอบแทนบุญคุณแม้แต่วัวควาย แล้วจะเบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซึ่งมีบุญคุณต่อกันได้อย่างไร

สังคมบ้านเมืองนั้นจะอุดมสมบูรณ์ไปด้วยคนที่มีคุณภาพสูงหรือมนุษย์ใจสูง ซึ่งขยันทำมาหากิน โดยปราศจากการเบียดเบียนกันแม้แต่น้อยนิด

ส่วนบิดามารดา ครูบาอาจารย์นั้น ไม่ต้องกล่าวถึง เพราะจะตั้งอยู่ในฐานะเป็นเทวดาหรือเป็นปูชนียบุคคลอยู่เหนือเคียรเกล้าของคนทั่วไปทุกคน

คนที่มีความกตัญญูละเอียดยิ่งไปกว่านั้นย่อมรู้จักบุญคุณของป่าไม้ พุงนาห้วยหนองคลองลำธาร ถนนหนทาง และสิ่งสาธารณะอื่นๆ กระทั่งดอกไม้หรือนกซึ่งบินไปมาอยู่โดยปราศจากความรู้จักมักคุ้นกับผู้คน

ส่วนผู้ไม่รู้คุณของป่า ย่อมทำลายป่าด้วยความเห็นแก่ตัว ข้างเดียวจนลูกหลานไม่มีไม้จะปลูกเรือน จนห้วยหนองคลองลำธารเหือดแห้ง เพราะป่าอันเป็นแหล่งกำเนิดน้ำถูกทำลายหมด และไม่มี ความขึ้นของป่าจะคายน้ำออกมาเป็นลำธาร จะดึงดูดเมฆฝนให้มาตกเป็นฝนจนเพียงพอ เขาตัดต้นผลไม้ในป่าสาธารณะลงทั้งต้น เพียงเพื่อเอาผลของมันเพียงหาบเดียวเท่านั้น

ถ้าเขาเป็นคนกตัญญูสิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้น แผ่นดินจะร่ำรวยด้วยสิ่งอันจะทำความขึ้นอกขึ้นใจ ให้แก่คนทุกคน อยู่ในโลกรนี้ยิ่งขึ้นทุกที เพราะการทะนุถนอมและการบำรุงส่งเสริมของผู้มีความกตัญญูตาธรรมเหล่านี้

คนที่มีความกตัญญูอันละเอียดสุขุมยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก ย่อมรู้จักบุญคุณของปรัภักษศัตรู ตลอดจนรู้ถึงสิ่งอันเป็นอุปสรรคต่าง ๆ หลายอย่าง ศัตรูทำให้คนกตัญญูมีความฉลาดและก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปกว่าเดิม ทำให้เขาประกอบด้วยคุณธรรมอันสูงยิ่งขึ้นด้วยความอดกลั้นอดทนและเสียสละเป็นต้น

ผู้พิจารณาวิชาทำให้เรากลายเป็นคนหนักแน่นมั่นคงและมีความเมตตากรุณาสูงพิเศษ และเป็นสิ่งที่คนธรรมดาไม่มีได้

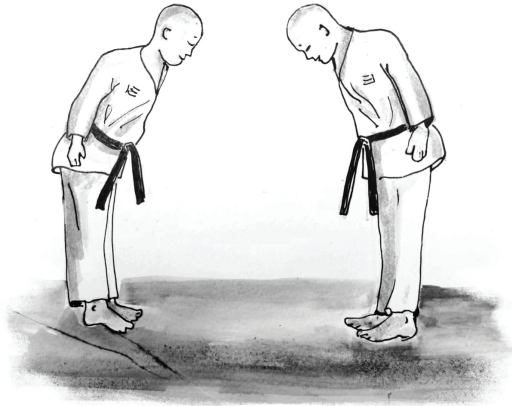
อุปสรรคทั้งหลายทำให้เรามีปัญญาเข้าใจโลกถูกต้องตามที่เป็นจริง ซึ่งจะทำให้เรามีชีวิตอยู่ในโลกต่อไปด้วยความผาสุก

ความเจ็บไข้และความยากลำบากทุกประการทำให้เราเกิดวิปัสสนา ปลงตกจนมองเห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ได้จริงๆ และทำให้บรรลุมรรค ผล นิพพาน

คนที่อกตัญญูไม่รู้คุณของสิ่งเหล่านี้จะต้องล่มจม หรืออย่างน้อยก็ซุดหลุมฝังตัวเอง เพราะความโกรธตอบ ริษยาตอบ เกิดความอึดอันตันใจ เอะอะโวยวาย มีจิตใจระส่ำระสายทำอะไรผิดพลาดไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วจักไม่เป็นการทำลายตนเองได้อย่างไร

ส่วนคนที่กตัญญูรู้คุณของสิ่งเหล่านี้
ย่อมทำให้โลกสงบเยือกเย็น งดงาม ยากที่จะเปรียบได้
เขาสามารถทำมารให้กลายเป็นพระ
ทำยักษ์ให้กลายเป็นมนุษย์ที่ดี
ทำคนตระหนี่ให้กลายเป็นคนใจบุญสุนทาน
ทำคนริษยาให้กลายเป็นคนใจกว้าง
แล้วจะไม่ทำให้โลกนี้กลายเป็นโลกสวรรค์ได้อย่างไร

เขารู้บุญคุณของศัตรู ในการที่ให้บทเรียนอันประเสริฐสุด
อันจะหาจากที่อื่นไม่ได้แก่เขา เขาจึงขอบคุณและพยายามตอบสนอง
ด้วยความดี บุญคุณของศัตรูมีมากเช่นนี้ จึงเป็นการยากที่คนกตัญญู
จะมองข้ามไป

ถ้าคนเราไม่มีศัตรูและอุปสรรคเสียเลย โลกนี้ก็จะไร้สิ่งที
เรียกว่า สมรรถภาพ ผู้ที่มองเห็นคุณของศัตรูและปรปักษ์ ย่อม
ไม่อาจก่อความยากเข็ญขึ้นในโลกได้ และโลกจะสงบเยือกเย็น
ไปกว่าระดับธรรมดา ก็เพราะมีบุคคลผู้มีใจสูงถึงขนาดมองเห็น
บุญคุณของศัตรูและอุปสรรคดังกล่าว ซึ่งนับว่าเป็นคนกตัญญู
ที่ลึกซึ้งสุขุมถึงที่สุด

เพราะแม้แต่ศัตรูและปรปักษ์ ก็มีบุญคุณแก่เราถึงเพียงนี้
แล้ว จงคิดดูเถิดว่าบิดามารดา ครูบาอาจารย์ ตลอดถึง พระพุทธ
พระธรรม และพระสงฆ์ อันเป็นวัตถุสูงส่งนั้นจักเป็นสิ่งที่มิบุญ
คุณแก่เรามากเพียงไร

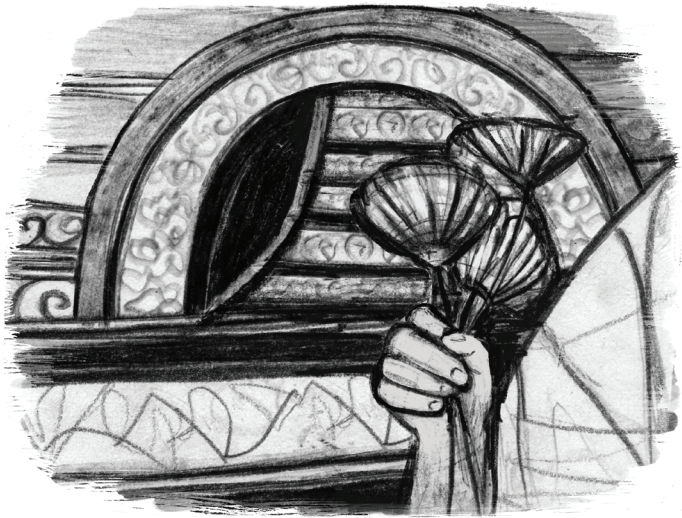
ทุกคนมิได้เกิดจากโพรงไม้ แต่เกิดมาในโพรงเล็กๆ ในครรภ์ของมารดา ด้วยการร่วมมือของบิดา เกิดมาแล้วชีวิตอยู่ได้ และเจริญเติบโตต่อไปบนความเสียสละของบิดามารดา และของทุกคนที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง อันมีจำนวนมากเหลือคณานับ

บัณฑิตทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ยกเอาบิดามารดา ขึ้นเป็นบุคคลแรกในเรื่องนี้ ก็เพราะเป็นบุคคลแรกในการให้กำเนิด ให้ปัจจัยเป็นเครื่องยังชีวิต และให้วิชาความรู้ ให้การอบรมอุปนิสัยที่ดี และอื่น ๆ ที่เป็นผลดีอีกมากมาย

หากผู้ใดมีจิตใจทราวมจนถึงกับไม่รู้คุณของบิดามารดาเสียแล้ว ก็เป็นการสุดวิสัยที่เขาจะรู้จักคุณของปรปักษ์และศัตรูดังกล่าวได้

การชิมชบในพระคุณบิดามารดาจึงเป็นความกตัญญูหมายเลขหนึ่งของคนทุกชาติทุกภาษาในโลกนี้และโลกอื่นทุกๆ โลก ผู้ไม่รู้บุญคุณบิดามารดาอย่ามถุกจัดไว้ในฐานะเป็นบุคคลที่ใครๆ ไม่ควรไว้ในโลก

ในกรณีปกติ ครูบาอาจารย์เป็นผู้กสถานะทางวิญญานของศิษย์ให้สูงต่อขึ้นไปอีกจากที่บิดามารดาได้ยกขึ้นไว้แล้ว เพราะเป็นบุคคลที่โลกจัดไว้เพื่อการนี้โดยเฉพาะ

อาจารย์ต้องอดกลั้นอดทนเป็นพิเศษ และเอาใจใส่สอดส่องเป็นพิเศษอีกด้วย จึงจะสามารถปลูกฝังความสูงทางวิญญานลงไป在心จิตของศิษย์ได้สำเร็จ

นั่นแหละคือเมตตาของอาจารย์

อาจารย์ต้องทำการศึกษาและอบรมตนเองให้มากเป็นพิเศษอยู่เสมอ จึงจะมีอะไรเพียงพอที่จะปลูกฝังให้แก่ศิษย์

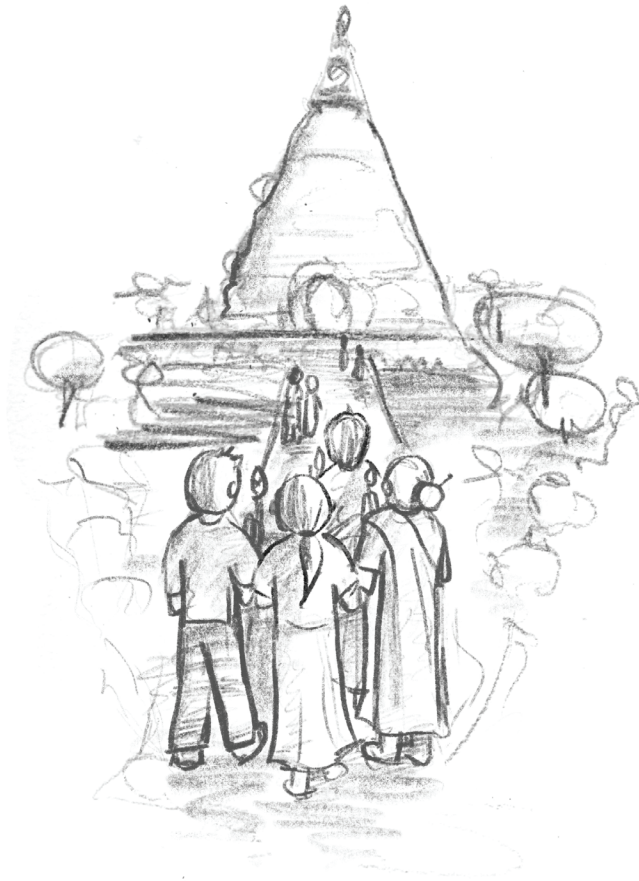
นั่นแหละคือปัญญาหรือวิชาของอาจารย์

อาจารย์จักต้องเสียสละมากอย่างนี้เสมอไป จึงไม่อยู่ในฐานะที่ตกไปเป็นลูกจ้างของศิษย์ แต่กลับมีบุญคุณเหนือศีรษะของศิษย์ทุกคน

ศิษย์ที่มีความกตัญญูจึงเป็นบุคคลที่มีความถูกต้องและความสมประกอบอยู่ในนิสัยสันดานของตน มีความเหมาะสมที่จะทำให้โลกนี้ร่มเย็นด้วยความอดกลั้นอดทนและความเฉลียวฉลาดของตนสืบไป

ความระลึกถึงบุญคุณของบิดามารดาและอาจารย์มีแต่จะทำให้เราอยากทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์แก่มหาชนสืบไปไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อรักษาเกียรติแห่งสำนักของอาจารย์และอุทิศส่วนกุศลแก่ บิดามารดา อาจารย์ พร้อมกันไปในตัวเลย

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้โดยตรงว่า เมื่อระลึกถึงคุณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ก็มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ควรจะทำ คือการทำความดีอันกว้างขวางอุทิศแก่บุคคลนั้น หรือเป็นที่ระลึกถึงบุคคลนั้น ฉะนั้นผู้ที่รักบิดามารดาและอาจารย์ และรู้บุญคุณอย่างนี้ จึงตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญประโยชน์แก่โลก

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้พระนามว่า พระบรมครู เพราะทรงสามารถยกวิญญานของสัตว์ให้สูงขึ้นได้จนในที่สุด ไม่ถูกความทุกข์ท่วมทับอีกต่อไป จนทำให้บุคคลนั้นๆ ได้นามว่า พระอริยเจ้า

พระธรรม ของพระองค์ก็คือ วิธีการยกวิญญานให้สูงขึ้น พ้นจากน้ำคือความทุกข์โดยสิ้นเชิงนั่นเอง

ส่วนพระสงฆ์คือผู้ที่ทำได้ตามนั้น แล้วสืบอายุของพระธรรม มาจนถึงพวกเรา ทำให้เรามีโอกาสได้รับสิ่งประเสริฐเป็นเหมือนกับที่ได้รับจากพระพุทธเจ้าโดยตรง

พระสาวกทั้งหลายเหล่านี้ทนรับความยากลำบากทุกประการ ในการสืบอายุพระพุทธศาสนา ทั้งนี้ก็เพราะความกตัญญูในพระผู้มีพระภาคเจ้า กล่าวโดยไม่ต้องกลัวผิดว่า ศาสนาเป็นมรดกตกทอดมาถึงพวกเราในสมัยนี้ได้ก็เพราะความกตัญญูของเหล่าพระสาวกที่ตั้งใจทำให้ตรงตามพระพุทธประสงค์นั่นเอง

ความกตัญญูของพระสาวก ทำให้พระศาสนาสืบอายุได้เป็นพันๆ ปี โลกมีศาสนาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ก็เพราะความเสียสละด้วยอำนาจความกตัญญูของบรรดาพระอริยสาวกทั้งหลาย

โลกมีธรรมเป็นเครื่องคุ้มครองเพราะพุทธบริษัทปกใจ ทำให้ตรงตามพระพุทธรประสงค์ เพื่อสนองพระคุณของพระองค์ เราจะเห็นได้ว่า ความกตัญญูเป็นธรรมที่คุ้มครองโลก สมควรที่เราทั้งหลายจะช่วยกันรักษาเอาไว้อย่างมั่นคง

กล่าวโดยความจริงแล้วชนบทรรมนิยมประเพณีที่ดิงามของพุทธบริษัทล้วนแต่เกิดขึ้นมาเพราะความมิกตัญญูกตเวทิจึงเป็นไปไดเพราะความกตัญญูกตเวทิจึงและมุ่งหมายจะชูปย้อมธรรมะ คือความกตัญญูกตเวทิจึงให้ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของบุตรหลานผู้เป็นอนุชนสืบไปอย่างมั่นคง

จาริตประเพณีต่างๆ เช่น การปลงศพผู้เป็นบิดามารดาและอาจารย์เป็นต้นนั้น มุ่งหมายจะชักช้อมความกตัญญูกตเวทิจึงในหัวใจของคนทุกคนยิ่งกว่าที่จะมุ่งหมายอย่างอื่น จึงได้เกิดประเพณี และเกิดความทุมเท เพื่อการจัดงานอย่างไม่ค้ำนิงถึงความหมดเปลืองและความยากลำบากทุก ๆ ประการ

ทั้งนี้เพราะเห็นความจำเป็นในการที่โลกเราจักต้องเป็นโลกที่อาบย้อมอยู่ด้วยกตัญญูกตเวทิจึงจะเป็นโลกที่ร่มเย็นและนาอยู่ต่อไป

จารีตประเพณีและศาสนาของคนทุกชาติทุกภาษาล้วน
แต่มีหลักเกณฑ์อย่างนี้ แต่สำหรับพุทธศาสนาเรานั้นยังมีหลักการ
ที่จะระมัดระวังให้ความหมดเปลืองนั้นเป็นไปในทางที่จะเป็น
ประโยชน์แก่สังคมพร้อมกันไปในตัวด้วยอีกโสดหนึ่ง

ความกตัญญูของพุทธบริษัททั้งหลายจึงเป็นไปเพื่อทำโลก
ให้ร่มเย็นอย่างน่าชื่นอกชื่นใจแท้จริง

ถ้าหากคนทุกคนในโลกยอมรับรู้ความจริงอันประเสริฐสุด
คือความที่มนุษย์ทุกคนเป็นหนี้บุญคุณต่อกันและกัน แม้แต่
คนที่เป็นศัตรูของกันและกันดังที่กล่าวนี้แล้ว โลกนี้จะเต็มไปด้วย
การแข่งขันกันทำความดี เพื่อปลดเปลื้องหนี้บุญคุณของตนให้
พ้นจากหนี้หนี้

ถ้าหัวใจของคนทุกคนในโลกนี้ เต็มไปด้วยความกตัญญู
กตเวทิจริงๆ แล้ว โลกนี้จะเป็นโลกที่สวยงามยิ่งกว่าเทวโลก
น่าอยู่ยิ่งกว่าเทวโลก
ปลอดภัยยิ่งกว่าเทวโลก
และน่าบูชาน่าปรารถนายิ่งกว่าเทวโลก
โดยไม่ต้องสงสัยเลย

จงคิดดูให้ดีเถิด การที่เรามีความอดอ้อมต่อกันและกัน
ไม่หุนหันพลันแล่นทำอะไรลงไปด้วยโทสะทั้งหมด ก็เนื่องจากว่า
เรายังระลึกถึงคนนั้นคนนี้ ระลึกถึงบิดามารดา พี่ป้า น้าอาของเรา
ที่เคยมีความดีต่อเรา เราคงไม่ใจไม่ใส่ระกำต่อผู้ใดผู้หนึ่งลงไปได้
ง่ายๆ

แม้หากเราจะหลุดพลุนพลันทำอะไรลงไป ก็ยังถึงกับเรียกตัว
มาขอโทษ ให้อภัยกันและกัน เพราะเห็นแก่คนตาตาๆ คนนั้นคนนี้
บ้าง เพราะเห็นแก่คนที่ตายไปบ้าง ที่เคยดีต่อเราหรือต่อบิดา
มารดาและอุปัชฌาย์อาจารย์ของเรา เป็นต้น

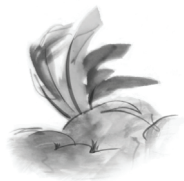
ความกตัญญู จึงเป็นสิ่งที่นับว่า มีอำนาจแปลงยักษ์ให้
กลายเป็นมนุษย์ได้ ทำโลกให้รอดและร่มเย็นได้ตลอดไป
เราทั้งหลาย จงช่วยกันทะนุถนอมธรรมชาติ อันประเสริฐ
ข้อนี้ ให้ยังคงอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของโลก

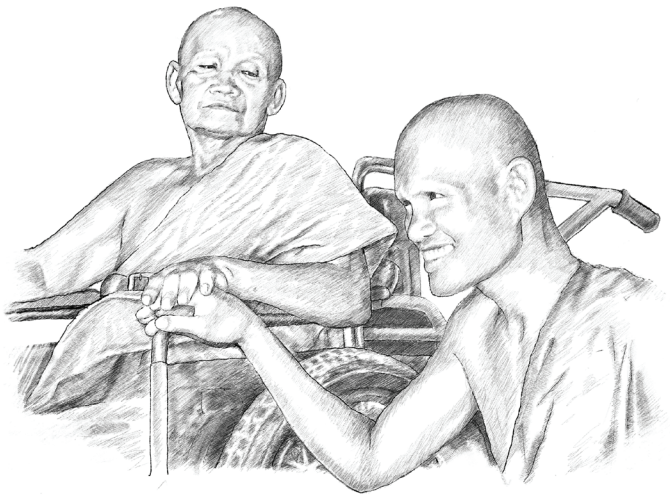
ด้วยความพร้อมเพรียง

และเสียสละอย่างยิ่งเทอญฯ

..มีแต่ได้ ไม่มีเสีย

ประวัติโดยย่อ พระเทพวชิรญาณ (เลี่ยม จิตธมฺโม)

หลวงพ่อเลี่ยม จิตธมฺโม เกิดเมื่อปี ๒๔๘๔ ที่จังหวัด
ศรีสะเกษ ภาคอีสาน

เมื่อท่านอายุ ๒๐ ปีบรรพชาได้เข้าสู่ ร่มกาสาวพัสตร์
หลวงพ่อก็ได้ศึกษาปฏิบัติ ตามวัดต่างๆ จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๐๒
ได้เข้ามาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ชาสายวัดป่า แนวทาง
พระกรรมฐาน

หลวงพ่อบริกรรมตามคำสั่งสอนของหลวงปู่ชา ที่วัด
หนองป่าพง ไม่นานหลวงพ่อก็ได้รับความไว้วางใจจากหลวงปู่

ต่อมาเมื่อหลวงปู่ชาเริ่มป่วยหนัก ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕
ท่านมอบหมายให้หลวงพ่อบริกรรมดูแลวัดแทน

กาลเวลาผ่านไป หลวงพ่อก็ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส
ตั้งแต่นั้นมาหลวงพ่อก็ได้สืบต่องานหลวงปู่ชา จนกระทั่งปัจจุบัน

และยังได้รักษามรดกธรรม ข้อวัตรปฏิบัติ ของหลวงปู่
ให้พระภิกษุ แม่ชี และคฤหัสถ์ มีโอกาสได้เรียนรู้และปฏิบัติตาม

สำหรับคณะสงฆ์วัดป่านานาชาติ หลวงพ่อบริกรรมเป็นครูบาอาจารย์
ที่เคารพรักและเป็นผู้นำสั่งสอน

มากกว่านั้น ตลอด ๒๗ ปีที่ผ่านมา หลวงพ่อก็ได้เป็น
พระอุปัชฌาย์ของพระภิกษุทุกรูปจากวัดป่านานาชาติ